

<https://doi.org/10.26565/2227-1864-2026-98-10>
УДК 811.161.2'38

Використання граматичних біномів як ознака індивідуально-авторського стилю

Владислав Волошин

*аспірант кафедри теорії і практики англійської мови
та зарубіжної літератури імені професора Михайла Гетманця,
Харківський національний педагогічний університет імені Г.С. Сковороди;
(вул. Валентинівська, 2, Харків, 61168, Україна);
e-mail: vladyslav.voloshyn@hnpu.edu.ua; <https://orcid.org/0009-0008-0587-7318>*

Статтю присвячено дослідженню індивідуально-авторського стилю крізь призму використання особливих мовних одиниць – граматичних біномів. Індивідуально-авторський стиль розглядається як унікальний мовний почерк письменника, що виявляється у вибірковості та специфічному поєднанні мовних засобів для вирішення поетичних завдань. У роботі зроблено акцент на тому, що стиль формується в процесі створення тексту як відхилення від стандартних моделей та прагнення до індивідуалізації висловлення. Особливу увагу приділено категорії суб'єктивної модальності, яка пронизує весь текстовий простір і є головним складником образу автора. Модальність у поєднанні з лінгвістичними засобами стає способом вираження авторської позиції та інтелектуально-емоційного відтворення картини світу. Аналіз суб'єктивної модальності дозволяє виявити улюблені прийоми автора та нюанси формування модальних значень. Центральним об'єктом аналізу є граматичні біноми, що складаються з двох слів однієї частини мови в однаковій морфологічній формі. У статті запропоновано стилістичну типологію біномів, що охоплює мовні, дискурсивні, ідіостильові та контекстуально-авторські типи. На матеріалі лірики письменників української діаспори Ганни Черинь та Бориса Олександрів продемонстровано, як ці одиниці створюють специфічний ритм, емоційну напругу та комплексні художні образи. Особливу увагу зосереджено на семантичній взаємодії компонентів бінома, яка здатна породжувати нові, оказіональні значення. Методологічну основу розвідки становить комплексний підхід, що поєднує лінгвістичний аналіз із елементами корпусного аналізу. Зроблено висновок, що граматичні біноми є ефективним інструментом акцентування смислів та інтенсифікації експресивного впливу на читача, а їх використання виступає ознакою індивідуально-авторського стилю.

Ключові слова: індивідуально-авторський стиль, граматичні біноми, стилістика, Борис Олександрів, Ганна Черинь, поетична мова.

При дослідженні індивідуально-авторського стилю науковці виокремлюють такі поняття, як «ідіостиль», «індивідуальний стиль» та «ідіолект». Кожній творчій особистості притаманна мовна індивідуальність (ідіолект) та особливий стиль (ідіостиль) [1, с. 119]. Мовознавці трактують «стиль» і як міру правильності мови, й індивідуальні особливості мовлення, й «ідеальне» володіння мовою, і вживання експресивно забарвленої лексики, і своєрідність мови в тій чи іншій сфері суспільної діяльності [9, с. 128]. У сучасній лінгвістичній індивідуальний стиль визначається як специфічна система мовних способів, що формує авторську модель мовлення [7]. У зв'язку з цим особливу зацікавленість учених викликає питання «індивідуального почерку» певного письменника, а саме його манера спілкування й вибір мовних засобів, певних лексичних, морфологічних, синтаксичних та фонетичних засобів, що стають основою формування складніших і яскравіших образів художнього твору [6, с. 275]. У літературознавчих дослідженнях ХХ століття художній текст постає як цілісна структура, у якій можливо було віднайти прояви

особистості автора, а також особливості його поетичної мовотворчості [2].

Індивідуально-авторський стиль – це унікальний мовний почерк письменника, який відбивається у специфічному доборі мовних засобів, що зумовлено його намірами для вирішення свого поетичного завдання. Індивідуальний почерк автора, його манера виявляється вже в самому факті вибірковості, перевазі певних фонетичних, лексичних, морфологічних, синтаксичних засобів, які стають базою формування більш складних і яскравих образів [3]. Автор перетворює загальноживані мовні засоби на особливі, творить свій унікальний мовний світ. Індивідуальний стиль базується на суб'єктивному відборі мовних одиниць, де граматичні біноми стають інструментом акцентування смислів. Поет свідомо уникає стандартних форм, віддаючи перевагу таким поєднанням, що найточніше відтворюють його особистісну інтенцію. Особливу роль у формуванні цього стилю відіграють мовні біноми, які використовуються не лише для уточнення значень, а й для створення специфічного ритму чи емоційної напруги в тексті.

Індивідуальний стиль виявляється у гармонійному поєднанні лінгвостилістичних засобів та модального забарвлення, де вибір певної граматичної форми стає способом вираження авторської позиції та інтелектуально-емоційного віддзеркалення картини світу автора. Суб'єктивний підхід простежується у процесі відбору кожної мовної одиниці для створення тексту; таким способом виявляється суб'єктивна модальність тексту [14]. Аналіз виявів суб'єктивної модальності в авторському мовленні дозволяє простежити нюанси формування модальних значень, виявити улюблені мовні засоби та прийоми автора [14], серед яких можуть бути біномні утворення.

Метою статті визначаємо дослідження індивідуально-авторського стилю крізь призму використання граматичних біномів. Провідними методами наукової розвідки обрано корпусний аналіз у поєднанні з лінгвостилістичним описом. У межах цієї роботи дотримуємось напрацьовань філологів Харківської філологічної школи у визначенні поняття граматичних біномів. Граматичні біноми – це морфосинтаксичні одиниці, що сформовані з двох слів однієї частини мови, мають однакову морфологічну форму та зазвичай є дефіснооформленими. Зазначмо, що такі форми існують не лише у розповсюдженій моделі «іменник–іменник», а також і в інших моделях: «дієслово–дієслово», «прислівник–прислівник», «числівник–числівник» тощо [8]. Біноми мають графічно чітку характеристику: частини бінома дефіснооформлені. Проте дослідник не завжди може спиратися саме на цю ознаку. У виокремленні біномів акцент робиться на те, що модель бінома є маркованою, вона акумулює смислове навантаження та має унікальну форму, особливе стилістичне забарвлення. Звертаючи увагу на визначення морфологічних біномів, до таких не відносимо сполуки: *по-іншому, по-моєму, по-новому* – це з'єднання морфеми (прийменника) та слова, а у випадку з *жовто-синій, далеко-лагідний*, незважаючи на приналежність обох компонентів до однієї частини мови, вони не є біномами, адже у першій частині закінчення замінено на сполучний голосний *-о*, що виконує дериваційну функцію, утворюючи єдине складне слово.

За стилістичною типологією морфологічні біноми поділяють на: мовні – такі, що є сталими та зафіксовані у словниках української мови, наприклад, *тихо-тихо, ледь-ледь, трохи-трохи*; дискурсивні – сталі у певному дискурсі, наприклад, *ходили-блудили*, який підкреслює невизначеність дії, цей біном є регулярним у колядках; ідіостильові – повторюються у певному ідіостилі; контекстуально-авторські – створюються у певному художньому тексті та притаманні лише одному автору, наприклад, у поезіях Ганни Черинь бачимо такі: *охоронці-*

янголи, зірочки-дівчата, зілля-сон, а в Бориса Олександрів та: *оченята-озерця, іскорки-сльози, вогники-промені, хвилина-година, година-часина* та інші.

Зауважимо, що не завжди вдається чітко визначити, до якого певного типу належить біном. Часто спостерігаємо їх синкретичність, коли відбувається нашарування стилістичних ознак і деякі біноми знаходяться на перетині сфер окресленої типології. Наприклад, коли автор використовує зворотний порядок слів для формування бінома на основі вже наявного мовного бінома, утворюючи тим самим контекстуально-авторський: *сон-зілля* – мовний біном, а в контексті трапляється *зілля-сон* – контекстуально-авторський:

*«Та сядуть лелеки на клуні,
В лісах зацвіте зілля-сон...»*

Весна, що коротка, мов юність,

Нечутно візьме нас в полон» (Ганна Черинь «Календар» [10]).

Цей авторський прийом, на нашу думку, застосовано задля збереження перехресного римування. Такі приклади не є поодинокими: наприклад, інший біном – *янголи-охоронці* – мовний, а – *охоронці-янголи* – контекстуально-авторський:

«Вже надходила пора вечері...»

Бачили ви янгола коли?

Троє стюардес ввійшли крізь двері

Наші охоронці-янголи...» (Ганна Черинь «Гайджек» [12]).

Також цей прийом, як демонструють наведені контексти, акцентує увагу на ритмомелодійності.

Контекстуально-авторські біноми відтворюються виключно у творчому доробку поета і не мають інших виявів у поетичній мові. Автор точно підбирає дефіснооформлену морфосинтаксичну одиницю, вирішуючи своє завдання: або створення комплексного образу, що необхідний для передавання настрою чи стану, або для створення ритму та ритму. Наступні приклади мають чіткі риси використання контекстуально-авторських морфологічних біномів:

«А ті очі глибокі, мов сині озерця,

Все питалися: Ждати? З яких же доріг?

І той погляд печалю пропик мені серце,

Наче іскорки-сльози, що впали на сні»

(Борис Олександрів «В морок ночі» [4]).

У наведеному прикладі біном *іскорки-сльози* настільки емоційний та експресивний, що навіть не в сильній синтаксичній позиції привертає увагу. У контексті передано гаму почуттів героїні: від кохання до розлуки та невизначеності долі. Граматичний біном використано задля влучного римування рядків. Також сполука *іскорки-сльози* доповнює картину вимушеної обставинами розлуки, коли сльози є не лише певною безнадією, а й водночас сльозами надії на повторну зустріч.

«Де ви, зірочки-дівчата,

Що подумали в цю мить?

Пісня щира, непочата

В сяїві зорянім бринить». (Ганна Черинь

«Зорі» [12]).

Використання зменшено-пестливої форми *зіроньки-дівчата* підкреслює ніжність і тендітність образу, утворюючи гармонійне поєднання з епітетом *пісня непочата* і акцентуючи увагу на ширості й невинності. У цьому контексті спостерігається семантична надлишковість, що відбито в повторах (*зіроньки – в сяйві зорянім; пісня – бринить*). Авторка застосовує цей прийом для створення настрою та для поєднання візуального і слухового сприйняття, підкреслюючи, що все взаємопов'язане у Всесвіті.

Наступний приклад індивідуально-авторського бінома трапляється у фрагменті з поезії Бориса Олександрів. Поет застосовує біном *вибачливо-гірко* для перехресного римування рядків та змальовує внутрішній стан ліричного героя, що пізнав нерозділене кохання. Йому залишилось лише посміхнутись, переживаючи розставання з коханою. Це *вибачливо-гірко*, наче поєднання різних емоцій, де є і сміх, і туга за спільним минулим, і горювання за спільним майбутнім, яке так і не настало:

*«За минулим сльози не проллю.
Хай відходить, пекуче, як сірка.
І на пізнє твоє “не люблю”*

*Посміхнуса **вибачливо-гірко***. (Борис Олександрів «За минулим сльози не проллю» [5]).

Ідіостильові біноми було знайдено у зібранні поезій «Небесні вірші» Ганни Черинь. Звернімо увагу на те, що у цій збірці трапляються приклади морфологічних біномів, які належать до типу індивідуально-авторських за стилістичною класифікацією, але в створеному поетичному контексті вони набувають ознак ідіостильових за наявністю певної спільної риси. Як зазначає авторка у передмові до збірки, «Названа Небесними віршами є, бо всі поезії в ній нав'язані думками про небо, зорі, космос і взаємовплив між ними й Людиною. Кілька віршів було накреслено в літаку. Кілька образів і тем там зародились» [8]. У корпусі текстів ГРАК [13] вдалось знайти такі біноми: *хмари-флямінго*, *хмари-лебідки*, *хмари-примари*, *хмари-отари*, *хмарки-канарки*.

*«Навколо небесного рингу
Зібралися **хмари-флямінго**
І хвалять красу танцівниці*

В серпанковій білій спідниці. (Ганна Черинь «Фанданго» [12]).

Слово *ринг* вводить семантику видовища, яке привертає уваги глядачів. Небо постає не як безмежний простір, а як арена. Метафора *хмари-флямінго* базується на візуальній подібності: рожеві хмари на заході сонця можуть асоціюватися з біло-рожевими фламінго у першу чергу за своїм забарвленням і як образ витонченості, екзотичності та балансу. Білий колір у сприйнятті українців – це символ чистоти та непорочності, і тому вбрання нареченої, побілена вапном хата, виткані і

віблені рушники та постіль є важливими елементами свят та побуту українців. Білий колір завжди приваблює, а у цьому контексті він асоціюється не лише з чистотою та світлом, а можливо – з місяцем або сонячним сяйвом.

В іншому вірші із цієї збірки поетеса створює суцільний образ хмар-лебідок, підкреслюючи їхню тендітність та плавність пересування у нічному небі:

*«Крізь гостру, густу осоку
Пливають у затон
хмари-лебідки,*

А зорі купаються у ставку. (Ганна Черинь «Земна небесність» [12]).

У наведеному нижче фрагменті поетеса створює образ неба, що формується поєднанням хмар та канарок. Таке порівняння представляє хмари, яким притаманна легкість та рухливість, та позначення їх яскравою жовтою барвою, що підсилюється сполукою *соняшно-жовті*.

*«Сиві й рожеві, м'які, оксамитні...
Соняшно-жовті, легко рожеві...*

***Хмарки-канарки**,*
живі невже ви?!. (Ганна Черинь «Небесні барви». [12]).

У наступному прикладі представлено біном *хмари-примари*, який створює образ хмар як мінливих і навіть загрозливих. Асоціативне зближення з примарами посилює мотив невизначеності, ефемерності та містичності, а небіномне означення *непривітно-грізні* має негативну конотацію, що формує певну напругу та насичує пейзаж загрозою.

*«Скільки на небі хмар –
І всі вони різні:
То полум'яні, як жар,
То непривітно-грізні.*

***Хмари-примари**,*
Закляття й чвари. (Ганна Черинь «Хмари» [12]).

Цікавим прикладом, на нашу думку, є біном *хмари-отари*, що наголошує на скупченні хмар, подібному до стада вівець. Образ підсилено контрастом із *грізним птахом* – літаком, який є символом нової ери. Якщо в попередніх поезіях хмари були витонченими лебідками або легкими канарками, то тут вони постають як беззахисна отара. Використання епітета *небесна кара* у поєднанні з образом отари додає фаталізму, відчуття неминучості та тривоги, перетворюючи небесний простір із місця споглядання на арену суворих випробувань сучасності.

*«А на крайнебі кружляє літак,
Ери двадцятої грізний птах.*

*Що там побачиш? **Хмари-отари**
В довгі хвилини небесної карі...*. (Ганна Черинь «Яке слово краще» [11]).

У межах одного ідіостильово оформлені мовні одиниці функціують як епітети, де другий компонент бінома виступає в ролі художнього означення. Така заміна одного предмета іншим надає *хмарам* специфічної візуальної

характеристики. Спільним прийомом у них є антропоморфний підхід до зображення неба. Авторка не лише описує форму хмар, а ототожнює їх із живими істотами. Це створює динамічну картину світу, де неживу природу наділено здатністю до руху, польоту, транслюючи характерну легкість. Також зазначимо, що замість порівняння, як, наприклад, *хмари, що схожі на рожевих флямінго*, авторка використовує таку форму, що робить образ цілісним. У випадку з *хмари-примари, хмари-отари* та *хмарки-канарки* звернімо увагу на внутрішню риму цих сполук, яка утворює ритм та надає особливості пісенності. Хмари не є сталими, вони щоразу змінюють свою сутність: то вони *отари* (символ спокою чи великої кількості), то *флямінго* (символ екзотичної краси та кольору), то *примари* (символ містицизму). Можемо припустити, що такі порівняння хмар є достатньо суб'єктивними та віддзеркалюють жіноче світосприйняття.

Цікавим є також вірш Бориса Олександрів «Каштан лишився в нашому дворі», де у передмові автор подає фрагмент з листа від Ганни Черінь, своєї сестри (справжнє ім'я – Галина Грибінська), до нього – Бориса Олександрів (справжнє ім'я Олександр

Грибінський). Характерною є згадка про *красень-каштан*, а саме написання цього індивідуально-авторського бінома. Використання цієї морфосинтаксичної одиниці із особистого листування є ознакою того, що автори застосовували їх у повсякденному житті.

«У нашому саду ще стоїть *красень-каштан*, а більше вже нічого немає...» (З листа сестри). (Борис Олександрів «Каштан лишився в нашому дворі» [4]).

Отже, проведений аналіз дозволив зробити висновки щодо використання граматичних біномів у поетичній творчості. У текстах обраних авторів простежується тенденція до регулярного застосування іменникових індивідуально-авторських біномів. Щодо відмінностей у використанні авторських дефіснооформлених морфосинтаксичних одиниць, то у віршах Бориса Олександрів переважають прислівникові, на відміну від Ганни Черінь, у збірках якої майже відсутні біноми, що належать до цієї частини мови. Також відмінною рисою у поезіях Ганни Черінь є створення індивідуально-авторських біномів за допомогою зміни порядку елементів мовних біномів. Використання граматичних біномів у творчості зазначених поетів постає провідною ознакою їх індивідуально-авторського стилю.

Список використаної літератури

1. Белінська Ю. О. Категорія стилю (ідіостилу) як літературознавче явище. *Українська література: історичний досвід і перспективи*. 2023. № 2, 114-125. <https://doi.org/10.31652/3041-1084-2023-2-114-125>
2. Коткова Л. І. Ідіостиль, індивідуальний стиль і ідіолект: проблеми розмежування. *Наукові записки Ніжинського державного університету ім. Миколи Гоголя. Серія: Філологічні науки*. 2012. № 2. С. 26–29.
3. Мартинчук К. Р. Індивідуально авторський стиль письменника: літературознавчий та лінгвістичний аспекти. *Сучасні філологічні дослідження та навчання іноземної мови в контексті міжкультурної комунікації: Збірник студентських наукових робіт*. 2022. № XV, С 163–168.
4. Олександрів Б. Туга за сонцем. Поезії 1945-1965. Нью-Йорк – Торонто : Обеднання Українських Письменників «Слово». 1965. 120 с.
5. Олександрів Б. Колокрут. Мюнхен : Інститут Літератури ім. М. Ореста. 1972. 101 с.
6. Поворознюк В. М. Огляд теоретичних підходів до трактування поняття «ідіостиль». *Наукові записки Національного університету «Острозька академія». Серія: Філологічна*. 2016. Вип. 62. С. 275–278.
7. Сидоренко І. А. Підходи до вивчення ідіостилу у лінгвістичних дослідженнях художнього тексту. *Наукові записки Вінницького державного педагогічного університету імені Михайла Коцюбинського. Серія: Філологія (мовознавство)*. 2015. № 21, С. 298–303.
8. Скоробогатова О. О. Морфологічні біноми різних типів у доробку фундаторів Харківської філологічної школи, сучасний стан і перспективи дослідження проблеми. *Вісник Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна. Серія «Філологія»*, 2023. № 93, 79–83. <https://doi.org/10.26565/2227-1864-2023-93-12>.
9. Терещенко Л., Ткачук Т. Про доцільність ототожнення понять «ідіолект» та «ідіостиль». *Scientific Letters of Academic Society of Michal Baludansky*. 2020. Vol. 8 (4). P. 127–130.
10. Черінь Г. Чорнозем. Чикаго: Українсько-Американське видавництво Джерело: Гуртом 1962. 234 с.
11. Черінь Г. Вагонетки. Чикаго – Нью-Йорк : Накладом Авторки Printed by A. Orel. 1969. 72 с.
12. Черінь Г. Небесні вірші (Поезії й поема «Добро і зло»). Буенос-Айрес : Видавництво Юліана Середяка, 1973. 112 с.
13. Шведова М., Вальденфельс фон Р., Яригін С. та ін. Генеральний регіонально анований корпус української мови (ГРАК). Київ, Львів, Єна, 2017–2026. URL: <https://uacorp.us> (дата звернення: 12.03.2026)

14. Radchuk O., Tuchyna N. Subjective modality as an anthropocentric attribute of a text and a linguistic personality. *Вісник Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна. Серія «Філологія»*. 2025. Вип. 96. С. 55–60. <https://10.26565/2227-1864-2025-96-07>

Надійшла до редакції 02 лютого 2026 р.

Прийнята до друку 01 квітня 2026 р.

Опублікована 29 травня 2026 р.

References

1. Belinska, Y. (2023). Katehoriia styliu (idiostyliu) yak literaturoznavche yavyshche [The category of style (idiosyncratic style) as a literary phenomenon]. *Ukrainska literatura: istorychnyi dosvid i perspektyvy*, 2, 114–125. <https://doi.org/10.31652/3041-1084-2023-2-114-125>. [in Ukrainian].
2. Kotkova, L. (2012). *Idiostyl, indyvidualnyi styl i idiolekt: problemy rozmezhuvannia* [Idiostyle, Individual Style, and Idiolect: Problems of Distinction]. *Naukovi zapysky Nizhynskoho derzhavnoho universytetu im. Mykoly Hoholia. Serii: Filolohichni nauky*, 2, 26–29. [in Ukrainian].
3. Martinchuk, K. (2022). *Indyvidualno avtorskyi styl pismennyka literaturoznavchyi ta lnhvistychnyi aspekty*. [The writer's unique style: literary and linguistic aspects]. *Suchasni filolohichni doslidzhennia ta navchannia inozemnoi movy v konteksti mizhkulturnoi komunikatsii: Zbirnyk studentskykh naukovykh robit*, 15, 163–168. [in Ukrainian].
4. Oleksandiv B. (1965). *Tuha za sontsem. Poezii 1945–1965*. [Longing For The Sun]. New-York–Toronto: Obiednannia Ukrainskykh Pismennykiv «Slovo». [in Ukrainian].
5. Oleksandiv B. (1972). *Kolokruh*. [The Circuit]. Munich: Instytut Literatury im. M. Oresta. [in Ukrainian].
6. Povoroznyuk, V. (2016). *Ohliad teoretychnykh pidkhodiv do traktuvannia poniattia «idiostyl»* [A Review of Theoretical Approaches to the Concept of “Idiostyle”]. *Naukovi zapysky Natsionalnoho universytetu «Ostrozka akademiia»*. Serii: Filolohichna, 62, 275–278. [in Ukrainian].
7. Sydorenko, I. (2015). *Pidkhody do vyvchennia idiostyliu u lnhvistychnykh doslidzhenniakh khudozhnogo tekstu* [Approaches to study of idiostyle in linguistic research on literary texts]. *Naukovi zapysky Vinnytskoho derzhavnoho pedahohichnoho universytetu imeni Mykhaila Kotsiubynskoho. Serii: Filolohiia (movoznavstvo)*, 21, 298–303. [in Ukrainian].
8. Skorobogatova, O. (2023). *Morfolohichni binomy riznykh typiv u dorobku fundatoriv Kharkivskoi filolohichnoi shkoly, suchasnyi stan i perspektyvy doslidzhennia problem* [Morphological binomials of various types in the works of the founders of the Kharkiv School of Philology: Current Status and Prospects for Research on the Issue]. *The Journal of V. N. Karazin Kharkiv National University. Series Philology*, (93), 79–83. <https://doi.org/10.26565/2227-1864-2023-93-12> [in Ukrainian].
9. Tereshchenko, L., & Tkachuk, T. (2020). *Pro dotsilnist ototozhnennia poniat «idiolekt» ta «idiostyl»* [On the appropriateness of equating the concepts of “idiolect” and “idiostyle”]. *Scientific Letters of Academic Society of Michal Baludansky*, Vol. 8 (4), pp 127–130. [in Ukrainian].
10. Cherin, G. (1962). *Chornozem*. [Black soil]. Chicago: Ukrainsko-Amerykanske vydavnytstvo Dzhereho: Hurtom. [in Ukrainian].
11. Cherin, G. (1969). *Vahonetky*. [Wagons]. Chicago – New-York: Nakladom Avtoroky Printed bu A. Orel. [in Ukrainian].
12. Cherin, G. (1973). *Nebesni virshi (Poezii y poema «Dobro i zlo»)* [Heavenly Verses (Poems and the Poem “Good and Evil”)]. Buenos-Aires: Vydavnytstvo Yuliana Serediaka. [in Ukrainian].
13. Shvedova, M., Waldenfels von R., Yarygin, S., et al. General Regionally Annotated Corpus of the Ukrainian Language (GRAC). Kyiv, Lviv, Yena, 2017–2026. URL: <https://uacorp.us> (accessed 12.03.2026).
14. Radchuk O., Tuchyna N. (2025). Subjective modality as an anthropocentric attribute of a text and a linguistic personality. *The Journal of V. N. Karazin Kharkiv National University. Series Philology*, (96), 55–60. <https://doi.org/10.26565/2227-1864-2025-96-07> <https://periodicals.karazin.ua/philology>. [in English].

Submitted February 02, 2026.

Accepted April 01, 2026.

Published May 29, 2026.

Vladyslav Voloshyn, postgraduate student, Professor Mykhailo Hetmanets
Department of Theory and Practice of the English Language and Foreign
Literature, H.S. Skovoroda Kharkiv National Pedagogical
University (2 Valentynivska Str., Kharkiv, 61168, Ukraine);
e-mail: vladyslav.voloshyn@hnpu.edu.ua; <https://orcid.org/0009-0008-0587-7318>

Grammatical binomials usage as an author's individual style

This article is devoted to investigate the impact of specific linguistic units usage such as grammatical binomials on individual author's style. The individual author's style is observed as a writer's unique signature, manifested in the selective and distinctive combination of linguistic meanings used to achieve poetic goals. The study emphasizes that author's style is formed during the process of text creation as non-standard models and a striving for the individualization of expression. Particular attention is paid to the category of subjective modality, which permeates the entire textual space and is the main component of the author's world picture. Modality, in combination with linguistic meanings, becomes a way of expressing the author's intellectual and emotional reproduction of the worldview. An analysis of subjective modality allows us to identify the author's favorite techniques and the methods of the formation of modal meanings. The central object of analysis is that the grammatical binomials are consisting of two words of the same part of speech in the same morphological form. The article proposes a stylistic typology of binomials, which includes linguistic, discursive, idiosyncratic and contextual-authorial types. Using the works of Hanna Cherin and Boris Oleksandriv, the article demonstrates how these units create a specific rhythm, emotional tension and complex artistic descriptions. Attention also focused on the semantic interaction of the components of the binomial, which create new meanings. The methodological approach is based on a combination of linguistic-stylistic analysis and elements of corpus analysis. It is concluded that grammatical binomials are an effective tool for emphasizing meanings and intensifying the expressive impact on the reader.

Key words: author's personal style, grammatical binomials, stylistics, Boris Oleksandriv, Hanna Cherin, poetic language.

Як цитувати: Волошин, В. (2026). Використання граматичних біномів як ознака індивідуально-авторського стилю. *Вісник Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна. Серія «Філологія»*, (98), 68-73. <https://doi.org/10.26565/2227-1864-2026-98-10>

Cite as: Voloshyn, V. (2026). Grammatical binomials usage as an author's individual style. *The Journal of V. N. Karazin Kharkiv National University. Series Philology*, (98), 68-73. <https://doi.org/10.26565/2227-1864-2026-98-10> [in Ukrainian]